

Sygn. akt **XXIII Ga 541/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Renata Puchalska	
---	--

po rozpoznaniu w dniu 31 maja 2016 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa : **(...) S. A. w K.**

przeciwko : **(...) sp. z o.o. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 22 października 2015 roku, sygn. akt : XV GC 2163/14

w trybie art. 505¹ k.p.c. w zw. z art. 505¹⁰ k.p.c.

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda (...) S. A. w K. na rzecz pozwanego (...) sp. z o.o. w W. 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt XXIII Ga 541/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 października 2015 r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie oddalił powództwo (...) S.A. przeciwko (...) spółce z o.o. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że w dniu 17 lipca 2013 r. powód (...) S.A. z siedzibą w K. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę, której przedmiotem było przeniesienie na rzecz powoda wierzytelności wynikające z zawartych z dłużnikami umów, w tym w szczególności z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i umów zawieranych w ramach promocji przez użytkowników (...). W liście dłużników stanowiącej załącznik do umowy zaznaczono, że przedmiotem umowy jest m.in. wierzytelność w stosunku do (...) sp. z o.o. w W. w kwocie 1.857,53 zł. Jak wskazał Sąd Rejonowy, powód swoje roszczenie wywodził z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelności wynikające z umów telekomunikacyjnych, w tym – zdaniem powoda – wierzytelność w stosunku do pozwanego. W ocenie Sądu Rejonowego z dokumentów załączonych do akt sprawy nie wynika, że pozwany był dłużnikiem spółki (...). Powód nie wykazał bowiem, że pomiędzy pozwanym i (...) sp. z o.o. doszło do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, oraz jaka była treść tej umowy. W tym celu powód wprawdzie zgłosił wniosek o zobowiązanie spółki (...) do przedstawienia umowy, jednakże w odpowiedzi na powyższe (...) sp. z o.o. wskazał, iż nie jest w posiadaniu tej umowy. W konsekwencji powyższego

brak było dowodów w niniejszej sprawie, które pozwoliłyby na ustalenie, na jakiej podstawie powstało zobowiązanie pozwanego oraz czy zostało ono obliczone w sposób prawidłowy.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

a. rażąco naruszenie przepisów regulujących postępowanie cywilne, tj. - art. 233 § 1 k.p.c. poprzez naruszenie przez Sąd obowiązku rozpoznania całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż powód nie wykazał roszczenia tak co do zasady, jak i co do wysokości, podczas gdy powód wraz ze złożonym pozwem przedłożył komplet dokumentów potwierdzających zasadność i wysokość dochodzonej należności; poprzez naruszenie przez Sąd obowiązku rozpoznania całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nieuwzględnienie, iż powód wykazał skuteczne nabycie wierzytelności przysługującej wobec pozwanego od wierzyciela pierwotnego, tj. (...) sp. z o.o. wynikających z nienależytego wykonania przez pozwanego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez pozwanego z operatorem telefonicznym; poprzez zupełne pominięcie treści zobowiązań pozwanego wynikających z zawartej z operatorem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym zobowiązania do utrzymywania aktywnej karty SIM otrzymanej w ramach zawartej umowy co najmniej przez okres jej obowiązywania, podczas gdy pozwany wprost przyznał, że był stroną umowy o treści przedłożonej przez powoda wraz z pozwem i w żaden sposób nie wykazał, by w sposób należyty wywiązał się ze zobowiązań z niej wynikających przez okres obowiązywania zawartej umowy;

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. wskutek nieuwzględnienia wniosków dowodowych zgłoszonych przez powoda w treści złożonego pozwu, w szczególności niezobowiązanie operatora do udostępnienia dokumentów związanych z zawartą przez pozwanego umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych wraz z regulaminem świadczenia usług telekomunikacyjnych w ramach których pozwany zawarł przedmiotową umowę, podczas gdy okoliczności, na które powód powołał wskazane dowody miały istotne znaczenie z punktu widzenia przedmiotu niniejszego postępowania; poprzez błędne uznanie, iż powód nie wykazał wysokości, jak i zasadności dochodzonego roszczenia objętego pozwem, podczas gdy powód jednoznacznie wskazał okoliczności na poparcie swoich twierdzeń, w szczególności wskazał na przepisy obowiązującego pozwanego regulaminu o świadczenie usług telekomunikacyjnych, które uzasadniają wysokość dochodzonej pozwem należności, załączył do pozwu wystawione na rzecz pozwanego dokumenty księgowo, w sposób jednoznaczny podniósł w pozwie, iż kwota składająca się na dochodzone pozwem roszczenie obejmuje kwoty wynikające z wystawionych na rzecz pozwanego faktur VAT wraz z odsetkami ustawowymi od wskazanej w fakturze kwoty naliczając je od dnia następnego od dnia wymagalności do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym; poprzez błędne uznanie, iż powód nie wykazał rodzaju dochodzonej pozwem kwoty, podczas gdy powód wielokrotnie wskazywał z czego wywodzi swoje roszczenie, a na poparcie swoich twierdzeń załączył do pozwu wystawione na rzecz pozwanego faktury.

Wobec powyższego powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, za postępowanie w obu instancjach.

Nadto z ostrożności procesowej, w razie uznania, iż nie zachodzi konieczność ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego w niniejszej sprawie i wystarczające jest w tym zakresie przeprowadzenie dowodu z dokumentów w myśl art. 505 § 1 k.p.c., powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie na rzecz powoda od pozwanej kwoty stanowiącej żądanie pozwu.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy są prawidłowe i Sąd Okręgowy uznaje je za własne. Właściwa jest również dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna, którą Sąd Okręgowy w całości aprobuje.

W szczególności prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy, zgodnie z treścią art. 233 k.p.c., dokonując wszechstronnej analizy materiału dowodowego wysunął logiczne i prawidłowe wnioski. W konsekwencji nie zasługują na aprobatę zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. W powyższym przepisie wyrażona została zasada swobodnej oceny dowodów, a zgodnie z nią Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W treści apelacji powód powołał się na nierozpoznanie całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, iż powód nie wykazał roszczenia. Wskazać jednak należy, że w bogatym orzecznictwie w tym przedmiocie wskazywano wielokrotnie, iż jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił moc i wiarygodność materiału dowodowego. Wskazać przy tym należy, że powód nie przedstawił wystarczających dowodów na poparcie zasadności powództwa. W zakresie istnienia nabytej wierzytelności powód przedstawił wyciąg z listy dłużników, saldo konta rachunku oraz faktury VAT. Jak prawidłowo wskazał Sąd Rejonowy na podstawie złożonych przez powoda dokumentów nie sposób uznać, aby wykazał on, że pozwany zawarł z (...) sp. z o.o. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jak również jakie były warunki rzeczowej umowy oraz czy zaiste naliczenie kary umownej, której aktualnie dochodzi powód, było uzasadnione. Nie jest również zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, aby powód składał regulaminy usług telekomunikacyjnych oraz oferty promocyjnej. Powód w treści pozwu wskazał, że dokumenty związane z wierzytelnością w postaci umowy oraz regulaminów nie zostały mu przekazane przez zbywcę wierzytelności i wnosił o wystąpienie na podstawie art. 248 § 1 k.p.c. do (...) sp. z o.o. o przedstawienie rzeczonych dokumentów. Sąd Rejonowy zgodnie z wnioskiem powoda wystąpił o przedmiotowe dokumenty, jednak z odpowiedzi udzielonej w dniu 20 maja 2015 r. wynikało, że (...) sp. z o.o. nie posiada umowy do konta (...), dotyczącej numeru 607-456-913 (k.112). Wobec powyższego wskazać należy, że powód nie zdołał zaofiarować dowodów na podstawie, których wykazałyby istnienie nabytej wierzytelności.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz w zw. z art. 6 k.c. Nie ulega wątpliwości, że powód na podstawie art. 6 k.c. winien wykazać zasadność powództwa, bowiem to na nim spoczywa ciężar wykazania faktów przemawiających za istnieniem wierzytelności i jej wysokości. Jak już zostało wyżej wskazane, powód przedstawił jedynie faktury VAT wystawione przez zbywcę wierzytelności. Dodać należy, że faktura jest wyłącznie dokumentem księgowo-rozliczeniowym, stwierdzającym dokonanie danej operacji gospodarczej. Sama faktura VAT i saldo z konta nie mogą stanowić o istnieniu wierzytelności, w szczególności, że pozwany zaprzeczył istnienia takiego zobowiązania. Powód winien przedstawić umowę na podstawie, której rzeczony zobowiązanie powstało. Z analizy akt wynika, że ani powód, ani zbywca wierzytelności nie są w posiadaniu owej umowy. Przede wszystkim należy wskazać, że brak dokumentów dowodzących zasadności nabytej przez powoda wierzytelności, nie może zwolnić go z obowiązku dowodzenia. Fakt ten wpisany jest w ryzyko gospodarcze nabywcy, który powinien mieć świadomość, iż w razie sporu sądowego i zaprzeczenia przez przeciwnika zasadności powództwa, pozostanie w niekorzystnej sytuacji procesowej. Błędne są również twierdzenia powoda o nierównym traktowaniu stron i rzekomym wykazaniu przez niego zasadności roszczenia. W ocenie Sądu Okręgowego powód nie zdołał przerzucić na pozwanego ciężaru dowodu, bowiem dowody przez niego przedstawione były niewystarczające na poparcie jego twierdzeń, dlatego też twierdzenia faktyczne pozwanego w zakresie zaprzeczenia istnienia wierzytelności były adekwatne.

W konsekwencji powyższych rozważań stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił i zważył materiał dowodowy, a zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

SSO Renata Puchalska